ל) [חולין קא. וש"נן, ב) [זבחים מג. מעילה ג:], ג) [חולין ע. ושם אימא רבא], ד) [ע" מוס" עירובין פ: ד"ה אגב וחוס" יומא פ. ד"ה ושיערון, כ) יומא סו:, ו) ניומא סו:ן, ו) נ״א בדותא, כן רש״ק מ״ו, ע) [דליהוי כולהון אחד. רש"ש],
 י) [נדל"ל חיוב רש"ש], כ) [שאכל חלב רש"ש], () [ע" חוס' עירובין כ. ד"ה לא וחוס' שבת יא. ד"ה לא יעמוד ועוד שם לב. ד"ה המוליא בפיו ותום' יבמום לד. ד"ה והוליא], מ) רש"ק מ"ז, נ) [ורש"י עלמו בזבחים פו. פי' כך ע"ש], ס) [ורש"י ביומה לה פי' כן אלה כדי נסבה דוה זלי באיסור הוצאה ע״ש], **ע**) [וע׳ מוס' בילה יב. ד"ה דילמא], **כ**) [ירושלמי פ"ג דראש השנה על קרא היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' אימוסף ביה גמי לגבי חלב: (כ) רש"י ד״ה מגו דנאסר במחיכות טהורות משום טומאה אימסר: (ג) ד״ה כגון שאכל וכו' להשלמת אכילת יה״כ לכותבת דזית של כוליא וכו' ואי ממת. נ"ב ר"ל וחם מקשה: (ד) בא"ד ח"כ לח. נ"ב זהו מירון: (ד) ד"ח זחת וכו' לשבת ומשני דילמת כל"ל והד"ח:

גליון הש"ם גם' ואין עירוב והוצאה. ע' סוטה מא ע"א כרש"י ד"ה מיכן ואילך: תום' ד"ה ונותר ובו' לא מחייב אפיגול. כדחיתה מנחות כה:

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף מיגול. שמישב עליו לפגל

בשנת מקולים והעלה! לגבי המוכח

מוע, שאם פקע מיד וירד מעל

מוע, שאם פקע מיד וירד מעל

לחבר פינול שכעל, היול מידן נמי

מין שמשלה כהן האול. היול מידן נמי

מין שמשלה כהן האול מקע פינול

מהן, והאיד דוקט קומן פינול משור

היו מיל אבר דומובר להר כיון

הוה אם יוען מניים, דמייד אמינל

שמשלה בר אוד במקבל הר כיון

שמשלה בר אוד במקבל הר כיון

שמשלה בר אוד במקבל הר כיון

ממשלה בר אוד במקבל הר כיון

ממשלה בר או וחקע פינול וממנו, אול

קמ"ל, ולהכי נקט קומן דמישה

שכן גבי אבר פינול, דכיון דמישה

כי משלה האור במקלח הוד כמורף

מכן שכי במל הר במקלח הוד כמורף

כי משלה האור במקלח הוד כמורף בן אבי טבר פיגונ, לכיון למיחבר כי משלה האור במקלמו הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו (מעילה ג:). ואפילו בשבת. עמי ייירי ואפילו בשבת. עתי, בעתו וכמועדו ישמלח ולא יעבור ואפילו כשכת וכטומאה (יומא סו:). זאת בשפח העותמה (יווא מוז). זאת אומרת. מדאיצטריך למימני עמי אפילו בשפת, איכא למשמע דאין איסור הוצאה ליום הכפורים, דאי יוה"יכ כשבת להוצאה למה לי קרא להמיר משאו בשבת, הרי כשחל להמיר משאו בשבת, הרי כשחל כמיתי לשטח בשפת, היי נשמה במלח, היי נשמה במל במלח להיי שלחנו. שירוב כדי נסבל, אלא דהא בהל מליה לאל דהא ביל מליה, דלא מקינו חכמים עירובי אלא בביל איסור אלא בביל איסור הילה, שמור טלטול מרשות גירה משום הולאה מרה"י לרשות גירה משום הולאה מרה"י (נשום).

שימה מקובצת

3 ע" בחדושין: ס מוסיף ס"א 10 ע" בחדושין: ס מוסיף ס"א 18 ע" בת אחת אית ליה והיכי משכחת לה כגון שנטמא קודם שהביא שרי שערות דאיסור חלב האיסור טומאה בהדי הדדי קא אתיין אקדשיה מיגר כר): 2 מיגר דבעסר בתחימות: זן ע" ע" בחתיכות: דן עי׳ ין: דּן ביה נמי איסורא ון הוא דאסור אבל: נן דאיתוסף ביה איסורא: מן דאיתוסף. ס"א א) דאתסר ביה: טן עי' בחדושין: ין כותבת הוא דמחייב: יאן דאכל נמי כזית:

יס, עניי בחדושין: יגס דרפרם בדותא היא וכן הלכה דיש עירוב והוצאה ליה״כ ובפ״ק דביצה נמי מסיק דיש עירוב והוצאה שלא לצורך אפילו בי״ט (שלא לצורך) ושם ברותא היא וכן הלכח דיש עירוכ והוצאה ליה"כ וכפ"ק דביצה נמי מסיק דיש עירוב והוצאה שלא לצורך אפילו בי"ט (שלא לצורך) ושם
הארכתי. הוס": יו ע"י מדורשין: עו הבא על כתו כנון עמלק בא לא מו והוליד מכנה בת שהיא בתו אחותו חיבי: עו בתחיכות מהורות
הארכתי. הוס": יו ע"י מדורשין: עו הבא על כתו כנון עמלק בא לא מנו והוליד מכנה בת שהיא בתו יותו הלו נמהן; פן את מששט נומאה ארביי, יום דוה וייחל בי עד לביה לי מורה: עו אלשם בינו חיבי. וא"ת כו" אכילה דהא לא קא אתו
מהו ב"ד יותי באילה צוה בת בר שנו בא ואחוצאה לא מחייב עד דניית בופא רותנה בעינן ויש לומר האכילתו זה והמוא דהא מניצי כני
המחן ה"ע אכילה ווי הנתה הית ימ"ל א אתו בהוד יהדי היותי באכילה חל בכיה תבליה וחיב הצאה לא תל עד הדחת בעשר יותר
דכיון דהוא בכית הבליעה הרי הוא כמעוכל ומונח במעיו. תוס" אחרתו: כון דנשה לחמו אות ר נמחק: כס כמו בההיא דהכא דהקומץ
המ"ד: עו ששאר ומ"מ קר המתור כמצותי כיון שהעלה ממנו כיות על המובח וא"ת: פן אחרנא ופלגי אסיץ אמרבחה אסיקנא: מון ורבו
המ"ד: עו ששאר ומ"מ קר המתור כמצותי כיון שהעלה ממנו כיות על המובח וא"ת: פן אחרנא ופלגי אסיץ אמרבחה אסיקנא: מון ורבו
וא"ת מ"מ משכחת לה פיגול ונותר כנון שהעלה כות כן החלב [למובח] דאין בו משום פיגול דפקע פיגולה ממנה ויתחייב עליו אנותר
ועל מה שלא העלה חייב משום פיגול וייל כיון דבכוית אחה לא הזי תורייהון [החיבה לא הור רק בב" זחיים] בהא לא איריר מתניתין
המום הם משלימים זה לזה דצרין כותבת דכן חיוב ימ"כ אבל חיוב משום אחד מהן דשיעון בכוית ואי
התם הם משלימים זה לזה דצריך כותבת דכך חיוב יה"כ אבל חיוב משם ואחר מייב משום אחד מהן דשיעון בכוית ואי
הנות יני תרייהו הוי צריך למיתני שני זיחים ב) וכן [כותבת] ה"ה דמצי למיותי שאכל כוית חלב וכזית בשה. תוס": § מלאכות ליה"כ

ובא זה אביה עליה בנדתה: גבו"

גבו' נהי דאיסור. גרידא חל על איסור לית ליה כגון האוכל נבלת בהמה טמאה אינו חייב משום נבלה דהיינו איסור גרידא דליכא לא כולל ולא מוסיף: מגו דנאסר בחסיכום שון הוכו (טהורום). איתסר נמי בחלב משום טומאה והיינו כולל דלא אימוסף איסורא אחפלא אלא

אגברא איתוסף איסורא לגבי אחריני גם' נימא אית ליה לר"מ לאיסור חל על איסור להאי באיסורא: איסור כייל יז נמי מנהי דאיסור חל על איסור לית ליה "איסור הנייה. היינו מוסיף דאיתוסף איסורא אחפלא: נוסר. נמי איסור מוסיף: כולל ואיסור מוסיף ס אית ליה מהור מעיקרא יה"כ. איסור כולל דאיתוסף איסורא לא אסור אלא בחלב הוה ליה ממא מיגו אגברא אמידי דמשתרי ליה עד מדאסור בחתיכות מהורות איתוסף ביה נמי השחח: בשמי בהמות לה מיירי ונותר איסורא עילוי חלב וחלב מעיקרא לא אסור ופיגול בחדת בהמה ליכת. דפיגול חינו אלא באכילה זו אקרשיה מיגו דאיתוסף ביה אלא בד׳ עבודות של דם הילכך איסורא דהנאה איתוסף ביה פולי לגבי חלב מדפגלה לא חזיא לא לאכילת אדם ואכתי להדיום הוא יו אסור אבל לגבוה שרי ולא לאכילת מזבח הלכך לא חייל עליה נותר: דפהע ממנו פיגולו. דהדשהו הוה ליה נותר מיגו דאיתוסף זו איסורא לגבי מזבח בעבודה. טעמיה דעולה מפרש גבוה איתוסף ביה לגבי הדיום חל עליה יוה"כ בזבחים (דף מג.): אי רובא אמובה שדייה. לכולו אבר אמובח והוי כוליה מיגו תוחלין איתוסף ביה איסור לגבי חולין איתוסף ביה לגבי גבוה ונתני ה' חמאות ונוקמה כגון נותר כו': הלכו באברים כו'. האי דאכל כזית פיגול בחדא בהמה קמיירי בשתי בעיא בפרק בהמה המקשה (חולין ע.): בהמות לא קמיירי ונותר ופיגול בחדא בהמה חלב דאיסור קמיירי כוים אחד. זיתי חלב לא קמיירי: כומבת אית בה ב' זימים. דכך בית הבליעה מחזיק: כגון שאכל כוליא בחלבה. דאאכילת לא משכחת לה אלמה לא משכחת לה כגון שהעלה יאבר פיגול לגבי מזבח דפקע פיגוליה מיניה והוה ליה נותר וכדאמר עולא ייקומץ חלב מחייב שלש חטאות ואשם וגורם פיגול שהעלה לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו נמי להשלמה אכילה (ג) כוחדת חים של והוה ליה נותר באבר אחד קא מיירי בשני אברים לא קמיירי ונותר ופיגול בחד אבר לא כוליא משלים לכותבת הילכך לא תנא פגול דבשני זיתי חלב לא קמיירי. ואי משכחת לה אלמה לא משכחת לה כגון שהעלה אבר פיגול לגבי מזבח יי דפלגיה תימא לוקים כגון שהעלה זית של כוליא אמובח יח דהוה חלב פיגול ולכוליא נותר (ר) א"כ לא מהני נותר אזית דחלב אנחיה ע"ג מובח ופלגיה מאבראי דמובח דההוא דמוְבח פקע פיגול והוה ליה נותר ואנו בעינו דליהוי חד אכולהו ש'דאכילה קתני דהיינו כזית: יש! (גליו"ן) אלא בכוים אחד מיירי. ואי אנחיה לפלגיה דוית וכדאמר עולא קומץ פיגול שהעלה על המזבח פקע פיגולו ממנו והוי ליה נותר א"ל לא אי אמובח אין הקטרה יובפחות מכזית ס: ירובא דמזבח שדייה למזבח רובא דבראי כגון שאכל כוליא בחלבה. ואם נפשך שדייה לבראי תפשום דבעי יורמי בר חמא לומר ליחייב אכוליא משום פיגול הלכו באברים אחר הרוב או לא אלא בכזית ואחלבה משום נותר לא מצי למימר הכי דטמא שאכל י קתני דבחלב עלמו אחד קמיירי בשני זיתים לא קא מיירי ולא בעי לאוקומי לכולהו איסורי. פירוש והקתני י"ה ובי"ה יכותבת ז דמחייב וכותבת לאן מורי: רב פפא אמר. להכי לא תנא פיגול דלא מיירי בשני זיתי חלב אית ביה שני זיתים א"ר זירא כגון שאכל כוליא בחלבה רב פפא אמר כגון דמלייה ודקא קשיא לך כותבת כגון דמלייה בתמרי רב אדא בר אחא מתני ה' חמאות לחלב בתמרי והשלימו לככותבת: ומתרץ ומתריץ לה כגון דאכל כזית פיגול ולא משני לה כגון דחכל כוים פיגול. מבהמה אחרת בהדה: וניתני אם הוליאו חייב. דהא יה"כ הוא: במוומן לו. כהני שינויי דקא משניגן ונתני שש חמאות ונוקמה כגון דאכל ים כזית דם בחדא אכילה קא שזימנוהו מאתמול להוליך השעיר: זאת אומרס. מדקמני אפילו בשבת אין מיירי בשתי אכילות לא קא מיירי ושיערו חכמים ידאין בית הבליעה מחזיק יותר משני עירוב והולאה ליה"כ דאם יש איסור הולאה ליה"כ אמאי אילטרין לרבויי שבת הא דחי יה"כ והוא הדין זיתים: ר"מ אומר וכו': ונתני אם הוציאו חייב מ"ם קתני אם היתה שבת סאמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת °ואין עירוב לשבת (ה): דילמא. מיה"כ לא שמעינן לשבת דיה"כ שאני דהכשר מלותו והוצאה לי"ה ממאי דלמא ייש עירוב והוצאה בכך דומיא דתמידין שקריבין בשבת: לי"ה והכי קתני אם היתה שבת והוציאו חייב בותבר' בפו ואחופו. שבא על אמו אף משום שבת וי"ה אלא אי איתמר דרפרם והולידה כם: וחשת אחיו. שנשאת לו קודם לכן ולאחר מיתתו נשאה אחי אביו על הדא איתמר דתניא יושלח ביד איש עתי אביו

ואפי' ייבשבת עתי במזומן קתני עתי אפילו בשבת אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליה"כ ממאי שאני שעיר המשתלח דהכשירו ביה"כ בכך אלא דרפרם יש ברותא היא: מתני' יש בא ביאה אחת יח וחייב עליה ו' חמאות כיצד ייח הבא יעל בתו חייב עליה משום בתו ואחותו אשת אחיו ואשת אחי אביו ואשת איש ונדה: נְבּוֹ׳

יאיש ילהכשיר את הזר ים עתי אפילו יבמומאה י

נשאת (שאת ובותר ופיגוד בחד בהמה דיבא. משמע דאי חל נותר אפיגול ה"ל למתני ה' מטאות ומימה הלא לא משכחת ה' דהאוכל קדשים בטומאת הגוף "לא מחריב אפיגול בחד בהמה דיבא. משמע דאי חל נותר אפיגול ה"ל למתני ה' מטאות ומימה הלא לא משכחת לה: בגדן שאבד בודיא בחדבה. מחייב אפיגול לפי שאין ניתר לטהורים ולא היה לו שעת הכושר והל"ל נותר ופיגול וטומאה בחד בהמה לא משכחת לה: מדרים לומול בב" אברים כלומר בב" אמיכות לא מיירי: מימה מ"ש מב" איים בית הבדיעה מחויק יותר שב" ויתים. פירוש כדרך אכילה:

אם היה שבת והוציאו. כש וא"ת מה שייך זה לענין אכילה ויש לומר דהכי פירושו והוליאו בפיו דכיון שהניחו בפיו ברה"י והוליאה ברשות הרבים מחייב משום הוצאה דבליעתו היא הנחתו דהא מוציא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן0: אבר עולא קומץ פיגול כו'. ואס

תאמר אמאי לא פריך מאבר גופיה דאמר פרק המזבח מקדש (זבחים פד. ופה:) דחשיב שחטו חוץ לזמנו כו׳ אם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו והאמר עולא ל״ש אלא שלא משלה בו האור אבל משלה בו האור אפילו ירדו יעלו וא״כ ש״מ כה דעושה לחמו של מזבח ופקע פיגולו ממנו וי"ל דמכל מקום לא תנא ליה בהדיא כל כך דפקע פיגולו ממנו כמו כפו בהדיא דקומן: פקע פיגולו ממנו. במנחות הקשה

רש"י פרק הקומן (דף יד.) אמאי אינטריך קרא למעט קומך מפיגול תיפוק לי דלא קרב המתיר כמצותו ותירץ דמיירי במשלה בו האור ברובו שהותרו השירים כדאמרינן הומד מאימתי מתיר השיריים באכילה משהולת האור ברובו וקשה דא"כ מ) (לוקים) דפקע פיגולו ממנו כדמוכח הכא ויש לומר דמיירי שחליו העלה ע"ג המזבח וחליו לא העלה דלא פקע פיגולו מן החלי שנשחר מו וחם תחמר וחפי׳ לכתחלה נמי מעלין ליה כדאמרינן פרק בית שמאי (זבחים מג:) האי קומן דפלגיה אנחיה אארעא מו אסיקנא ליה לכתחלה וי"ל שאני התם שהיה כולו מתחלה ע"ג המזבח ואח"כ הוריד חליו למטה אבל הכא לא היה על המזבח וא"ת מנחת נסכים ומנחת כהו משיח שהם כולן כליל אמאי נריך קרא למעט אותם מפיגול והלא אינה מתרת שום דבר ויש לומר כיון שקדשו בכלי הוי כמו קרבו מתירין וקבעה בפיגול ולכך לריך קרא למעט: תפשום דבעי רמי בר חמא הלכו באיברים אחר הרוב. פירש בקונטרס היינו בעיא דפרק בהמה המקשה (חולין ע.) ואינו נראה לר"ת דמאי שייכא ההיא בעיא להך דהכא דהתם מיירי אם יצא חציו ברוב אבר אי הוי כילוד או לא לכך נראה לפרש י דהיינו בעיא דפרק מזבח מקדש (ובחים פו.) דאיבעיא להו אויר מובח כמובח או לא כו׳ רובו כים לכבש ככבש דמי רובו למזבח כמזבח דמי תפשוט דבעי רמי בר חמא יש חיבור

בעולין או לא כעו: עירוב והוצאה לשבת. י פירוש נתערבה הולאה עם שאר מלאכות לשבת ולא נתערבה הולאה עם שאר מלאכות בי"ה ע. לשון מורי ו"לש: אלא דרפרם ברותא היא. ובפרק שני שעירים (יומא פו:) איתא נמי הא דהכא ולא דחי דילמא שאני שעיר המשתלח כו׳ כדדחי הכא אלא רגילות הוא לאן דברי פי תורה עניים

במקומם ועשירים במקום אחר:

אחד חייב: השילים: החדק ומהעלם אחדים והחדק ומהעלם אחדים היחים: השילים הדרבן נמליאל שינור. אחדים: השילים הדרבן נמליאל היחים אחדים: השילים הדרבן נמליאל היחים אחדים: השילים הדרבן נמליאל היחים אחדים השינור לא חשיבא ידיעה לחלק השיעור דלא ליצטרפי לפוטרן אלא לא הואי איידיה מצטרפי כדוגם הכוחב שתי אותיות בשבת דבהכי חיים בכי העלמות אחת שחרית ואחת עובית דהיתה לו ידיעה ביעוים ברן נמליאל מחיים בי כוי נמה אחדים לא ומרכן לאוכל כיות חלב או כיות ומרב לומר נמה ימשרן רישהא באכילות שאעפ"ס נחשבת היא אכילה וחייב: היבית אות היבית שבה היא אכילה חזית ועד מאחרי ביד שישהא מתחילת אכילת היות עד מסופו בכדי אכילת פרס בין דשפרה אכילת ואות אוני משפים ביות בישור משפים בעד שישהא מתחילת אכילת היות עד כפוץ במור בדי אכילת פרס בין בישוביה אותים ביות לחומר אן אמר. האיני עודי ארשה וחייב וחביה אות היותר מבדי אכילת פרס ביון דשפרה אכילת והיב היותר להוא וותר היותר היותר ביותר בי

א) נראה דל"ל מיגו דאיססר ביה נמי בחולין. ב) נראה דל"ל והא דנקט כוליא בחלבה לאו דווקא דה"ה דמצי למתני וכו'.

ל ב מיי' פי״ח מהל' פסה״מ הלכה כא: לא ג מיי׳ שם פ״ג הלכה י: לב ד מיי׳ פ״ב מהלי שביתת

עשור הל״ח: לג ה מיי׳ פ״ח שם הל״ב וופ״ח

לג ה מיי שיא שם הלייב (ופיים הלי עירונין הלי ד טוש"ע א"ח סי מנו פניף ד): לד ו מיי ש"ג מהלי עבודת יוה"ר הל"ז: לה ז מיי ש"ה שם הלי כל: לו ח מיי ש"ה שם הלי יני: לו ט מיי ש"ד מהלי שגנות הלי

תורה אור השלם

וְסְמֵּרְ אַהַרֹן אָת שׁחָי יְדִיזּ על ראש השְעיר הַחִי וְהַתְּוְדָה עָלְיזּ אָת כְּל עֲוֹתַה בְּנִי יְשְּרָאל וְאַת כְּל פְשִעִיהָם לְכְל הַטֹאתָם וְאַת אָתָם עַל ראש הַשְעיר וְשְׁלַח בְּיִר אִישׁ עַתִי הַמִּרְבְרָה: וויקרא טו כא

רבינו גרשום

וחייב אתה קרבן מיגו דאי בעי אמר להו אתם הייתם סבורים שהייתי אותה שעה נזיר ולא הייתי שכבר נשאלתי על נזירי לעני חכם או תמא חיים בקבי וקא נתקיים התנאי ונמצא שהעדות אינו עדות והלכך נאמן: וכן כשאמרו לו יודע אתה בעדות לפלוני שראית המעשה שראינו לפלוני שראית המעשה שראינו שהייתה שם האם א אזה מעיד שהייתה שם האם אז אזה מעיד קול אחייב אזה המעד קול אחייב אזה העיד קול אל תכוונתי לעדות לא שמתי פטור דאיבעי פצי אבר להן דעתי לדותו דוכר אם לא הלכך אין עדותן עדות ונאמן האי אין עדותן ועאם וחלב. אכל כיון דשם חלב אחד הוא אינו הובה איצי בהעלם אחד היו אינו בינול בחעלם אחד מונות הבה איצי בהעלם אחד חייב ובינול בחעלם אחד מינון מינין אחד. שמצטרפין שני חצאי על כל אחת ואחה: חומנה בהם איצי בהעלם אחד חייב ויותים לחייבו משעו מינין כוות במין אחד. שמצטרפין שני חצאי אחד פטור שאן מצטרפין, איז אחד פטור שאן מצטרפין, איז העלפות מחלקן דאיכא שתי אבי. היינו טעמא דחייב שחים העלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמאלו לכווית הנלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמאלו לכווית העלפות: כנון שמהים וואליבא דרי יהוש. אינור הוש אינור בארון הצי למיכור חייב דאבר במהניתון למיכור חייב דאבר במהניתון שהייתה שם ואם אי אתה מעיד ואטיבא דרי יהושע. איצטריך למימר חייב דאמר במתניתין תמחויין מחלקין לחטאות כדתנן ן פוווי קן וווסווויו בוובן הושע שמעתי באוכל כו׳: מהו דתימא. כדאמר ר' יהושע תמחויין מחלקין לא שנא לקולא לא שנא לחומרא דבמתניתין דמחלקין על כל אחד לחייבו מעילה היינו לחומרא והכא הוי קולא כזית אחד בב׳ תמחויין דאי אמרת דתמחויין מחלקין קולא בותו אות בבר ומוחיק מחלקין מחלקין מחלקין מקלקין אפי בב' תמחויין אלמא לחייבו בהדרי לחייבו בי בר מתני מנין מחלקין אפי בב' תמחויין אלמא לחומרא פשיטא. דלא מיצטרפי: אמר ריש לקיש. האי משני מינן פטור הוא ואמאי קרי ליה ב' מינין שאכל אמי ב' ב' מנון שאכלו בב' תמחויין מקאמר אנ"ג דכון אחד הוא כיון שאכלו בב' תמחויין מחלקין אמר בב' תמחויין מחלקין ב' הלא שנא בב' תמחויין מחלקין: ומדסיפא מין לקולא ולא שנא לחמויי, ומחויי, ברואמון דחמוויין מחלקין: ומדסיפא מין לקולא ולא שנא לחמוויי, ברואמון המחויי, ברואמון מכלל דרישא דקתני ממין אחד מכלל דרישא דקתני ממין אחד מכלל דרישא דקתני ממין אחד משיטא דחייב. אמר רבינא הכא מפינן כנון שהיתה לו במאי עסקינן כגון שהיתה לו ידיעה בינתים. שנודע לו שאכל חצי זית חלב וחזר ואכל חצי זית בשוגג וקמ"ל אע"ג דהיתה לו ידיעה בינתים דלא אכלן בהעלם אחד חייב: ואליבא דרבן גמליאל